

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerk.: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza-Nőegylet
Megjelenik 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 28000 K, többes küldésnél 25000 K

Bíránk, Vezérünk, Királyunk.

Ésaiás könyvének 33. rész 28. verse így hangzik: „Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket.”

Bíránk! Tehát Ő, aki nemcsak külső életünket és cselekedeteinket látja, hanem szívünknek legtitkosabb redőiben is olvas. Nem retent-e ez tégedet? Nem érzed-e úgy, mint ha el kellene futnod, el kellene rejtőznöd ez elől a lángtekintet elől, amely beléhatol belsődbe, s kimondja fölötted az ítéletet? De hiába akarnál menekülni, hiába akarnál elbűvni, az Úr lát és ismer, az Ő lelke elől, az Ő orcája elől el nem futhatsz. (Zsolt. 139: 7—12.) Ő a te bírád!

Vezérünk! Szeretnéd életed útját magad szabni meg, szeretnéd arra irányozni lépteidet, amerre neked jól esik, talán a meggazdagodás útjára, a hír és dicsőség magaslataira, a világi élvezetek tömkelegébe. Vigyázz, mert ezek mind útvesztők, amelyekben eltévedsz. Meg van írva, hogy akik meg akarnak gazdagodni, azok veszedelmbe és romlásba merülnek (I. Tim. 6: 9), s hogy mindaz, ami a világban van, elmúlik, mert nem Istentől van, (I. Ján. 2: 16—17.) Neked azt az utat kell választanod, amelyen az Úr lehet a vezéred, mert csak az az út vezet boldogságra ebben az életben is, s a jövőben is. Ha nem akarsz a kárhozat útjára jutni, akkor Ő a te vezéred!

Királyunk! Isten szabadakaratot adott az embernek, — mondják sokan, s evvel akarják magukat függetlenné tenni Istentől is. Pedig tudod-e, mire adott Isten szabadakaratot az embernek? Arra, hogy válasszon az áldás és az átok között, az élet és a halál között, Ő közötté és a bűn között. Ha az átkot, a halált, a bűnt választod, akkor Sátán a királyod; ha az áldást, az életet, az Istent választod, akkor Jézus a királyod. Király nélkül nem élhetsz, ne is áltasd magadat avval. Vagy az egyiknek vagy az alattvalója, vagy a másíknak. Válassz királyt!

Talán szigorúnak, keménynek találod ezeket a beszédeket, s szigorúnak, keménynek Istent, aki így lép föl veled szemben, s bíraddá, vezéreddé, királyoddá akar lenni. De olvasd csak végig Isten beszédét. Ő tart meg minket. Tehát nem azért akar bírád lenni, hogy elveszítsen, nem azért akar vezéred és királyod lenni, hogy zsarnoki módon uralkodjék fölötted, s gyönyörködjék a te rabszolgaságodban, hanem azért, hogy megtartson. Az Úr nélkül, a megfeszített és feltámadott Krisztus nélkül el vagy veszve, nem csak el fogsz veszni, hanem el vagy veszve, s Ő meg akar keresni, meg akar menteni, meg akar tartani. S ez csak úgy lehetséges, ha engeded, hogy bűneidet, eddigi életedet, mint bírád elítélje, hogy aztán az Ő megelevenítő Lelke által, mint ujjászületett ember új életet élhess az Ő vezérlete, királyi uralma alatt. Akarod-e ezt? Vargha Gyuláné.

Miben áll Isten gyermekeinek szolgálata az evangelizáló összejöveteleken ?

Abban, hogy imádkozzanak. Emeljék föl imádkozó szívöket Istenhez az összejövetel előtt, alatt és után. Azért vannak ott, hogy az igehirdető bizonyágtételét támogassák és erősítsék, hogy a jelenlevő ellenséges hatalmat lábaik alá tiporják, hogy segítsenek és szolgáljanak hívő imádságaikkal a lelkeknek, akiket a valódi evangelizáló összejöveteleken két hadakozó tábor vesz körül, hogy erőt és nyomatékot adjanak a hirdetett igének, a közönségeknek, a megszentelt testvérek karénekének vagy magának. Különösen ajánlatos hívő imádságokat küldeni föl az Úr elé meghatározott, az imádkozó által ismert, vagy vele rokonságban levő, hitetlen jelenlevőkért. Istennek minden gyermeke meg kellene hogy mutattassa magának az Úrtól azokat a lelkeket, akikért hittel imádkoznia kell. Az ilyen imádságok, valamint az igehirdetőnek lélekben és erőben való bizonyéágtétele, továbbá imádkozó és megszentelt szivekből felszálló énekek igazán azzá teszik az evangelizáló összejöveteleket, aminek Isten gondolatai szerint lennie kell: szent harccá, Jézus számára hódító és zsákmányoló harccá. Ahol így evangelizálnak, ott alapos megtérések fognak következni, megtérések, melyeket nem emberek idéznek elő az idegrendszerre való mesterséges hatás által, hanem amelyet Isten munkál. Ébresztő tűz fog fellobogni, amely nem válik hamarosan füstté s nem alszik el nyomtalanul. Ahol hívő bizonyágtévők hirdetik az igét, támogatva megszentelt testvérek hittel és lélekkel teljes imádsága s valóban Istennek szentelt lelkek éneklése által, ott az örökkévalóság számára rendelt gyümölcsök teremnek, mert ott Isten igéje pörö-

lyének hatalma és tüzeinek ereje lesz nyilvánvalóvá.

Kühn Bernát egyik művéből.

Arnd halála.

1621. máj. 3-án még prédikált az ősz püspök a 126. Zsolt. 6. verséről: Aki az ő vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő kévéit emelve. Hazaérkezvén a templomból, így szólt feleségének: „Ma tartottam az én halotti prédikációm.” Jól érezte, életének vége közeledett. Tekintetét szüntelen az ő Megváltójára függesztve élte át végső napjait. Utolsó este a 143. Zsoltár igéjével így imádkozott: Uram, ne szállj perbe a te szolgáloddal, mert egy élő sem igaz előtted. Lelkésztestvérsége, akitől már előbb az úrvacsorát is vette, János 5, 24. verssel vigasztalta: Aki a Krisztus beszédét hallgatja és hisz annak, aki Őt elbocsátotta, örök élete van; és nem jut ítéletre, hanem általment a halálból az életre. Nagyon örült ennek, nagy békeség töltötte be szívét s elszunnyadt. Mikor felébredt, fáradt szemei ragyogni kezdtek s tekintetét magasra emelve így szólt: „Láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya Egy-szülöttjének dicsőségét, aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” János 1, 14. És mivel házastársa megkérdezte, mikor látta ezt a dicsőséget, azt felelte: „Most láttam. Oh mely nagy dicsőség az! Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknek. Ezen dicsőséget én most valóban láttam.” — Rendkívül boldog volt s utolsó szavai joggal hangzottak így: „Immáron győzedelmeskedtem.”

Aki a Krisztusban nem él, hanem szívét a Világhoz ragasztja, annak csak külső betű szerint való ismerete van a Szentírásban, de nem kóstolja annak erejét és az elrejtett mannáit. (Arnd.)

ERŐ.

Redern Hedvig.

Erő, mely bűnöst összetör,
Holtat életre kelti föl,
Oh szállj alá, oh jöjj közénk!
Erő, mely élet híveket,
Amelytől a pokol remeg,
Oh légy enyém, oh légy miénk!

Erő, melytől elvész az „én”,
S az Urra árad tiszta fény,
Oh gyujtsd föl itt szent lángodat!
Erő, mely győz a bűn felett,
Mely a kereszt alá vezet,
Bűnös szivekbe törj utat!

Erő, mely égből származik,
Mely szolgálatra megtanít,
Engedd titkod megértenünk!
Erő, oh töltsd be teljesen
Elméink, szívünk, hogy hadd legyen
Gyümölcsözővé életünk.

Ford. Vargha Gyuláné.

Mi lesz a vég?

Egy francia költő így ír a végről: „Egy lármázó utasokkal telt vonat robot szédítő gyorsasággal. A mozdonyon a vezetők összeszólkodtak, dulakodni kezdtek és lezuhantak. A vonat vezető nélkül rohan tovább. Az utasok nem veték észre. Nevetnek, énekelnek, duhajkodnak, isznak tovább. És a vonat robot hidakon, alagúton és állomásokon keresztül feltartóztathatlanul — ki a sötét éjszakába.

Mi lesz a vég?”

Ember tervez, Isten végez.

Mikor egyszer valaki a nagy Napoleon előtt hangoztatta ezt a mondást, az dölyfösen így válaszolt: „Én nem csak tervezek, hanem végezek is.” De bizony keservesen kellett neki tapasztalnia, hogy életét nem tudta úgy végezni, ahogy szerette volna, hatalomban és dicsőségben, hanem úgy kellett végeznie, ahogy azt Isten tervezte, elhagyatottságban, száműzetésben.

Áldjon meg tégedet az Úr és őrizzen meg tégedet!

IV. Móz. 6 : 24.

Ebben az áldásban, amelyet Isten adott Áron szájába, hogy vele Izráel népét megáldja, s amelyet ma is hangoztatnak a mi keresztyén istentiszteleteinken, nem csak az van mondva, hogy: *áldjon meg tégedet az Úr*, hanem közvetlenül ez van hozzáfűzve: *és őrizzen meg tégedet*. Minden áldás bizonyos veszélyt rejt magában az emberi szív számára. Senki sincs, aki úgy kapott, vagy úgy kap valamely lelki áldást, — senki sincs, aki valamely csodálatos segítséget tapasztalt, akinél az ellenség meg ne próbálná, hogy elbizakodottság által megrontsa. Azért minden új segítségnél, melyet tapasztalunk, minden áldásnál, amelyet nyerünk, imádkozzunk szívünk mélyéből így: „És őrizz meg engemet.”

Zeller S.

Jézus gazdagsága.

Jézusban kimeríthetetlen gazdagság van. Minden földi kincstár kiürülhet, ez azonban soha, Jézus mindig többet és többet adhat. Sohasem kell attól félned, hogy az Úr kincsei kimerülhetnek. „*Öbenne lakozik az istenségnek egész teljessége.*” (Kol. 2:9.)

S tudd meg, hogy minden, a mi a Jézusé, a te tulajdonodá is lesz, abban a percben, amint te az Ő tulajdonává leszel. Egész gazdagságát följánlja. Egész ereje rendelkezésedre áll, és ne feledd, hogy azt mondta: „Teljes hatalom adatott nékem mennyen és földön.” Carnegie-ről, a gazdag amerikairól mondják, hogy maga sem tudja, milyen gazdag. Nos, én is Carnegie vagyok, és te is, ha Isten gyermeke vagy. Magunk sem tudjuk, milyen gazdagok vagyunk.

Dolman.

Az ima hatalma.

Évekkel ezelőtt meghalt Észak-amerikában egy cipőkészítő. Hívő keresztyén volt, aki szíven viselte a vasárnapi iskolai munkát és különösen a pogánymissziót. Az utolsó néhány évben hűdés következtében ágyban feküdt és így nem munkálkodhatott többé személyesen, de imádkozhatott és ezt meg is tette. Különösen az egyik kínai misszióért imádkozott sokat és komolyan. Sokszor látták, amint ágyában fekvé jelezgetett egy kis jegyzőkönyvbe és nem mutatta meg senkinek sem. Halála után megtalálták a kis füzetet és látták, hogy az napló, amibe feljegyezte az imádságait. Például így: „Szeptember 1-én az N.-i misszióért imádkoztam, hogy segítséget ne szenvedjenek, hanem mindenük meg legyen.“ — „Szeptember 2. A. testvérért imádkoztam, hogy az Ur áldja meg minden lelki és testi jóval.“ — „Szeptember 3. P. misszionáriusért.“ — „Szeptember 4. Az Ur őrizze meg N. misszionárius minden útját“ — stb.

Azt gondolták, hogy elküldik a kínai misszióba a kis naplót, hadd tudják meg a misszionáriusok, hogy egy ilyen jó barátjuk volt, aki hűségesen imádkozott értük.

A missziói állomáson is vezettek naplót. Amikor azután összehasonlították az északamerikai cipőkészítő naplóját a kínai missziói állomás naplójával, csudálatosan egyeztek az imák dátumai az imameghallgatás napjaival.

Szeptember 1-én olvasható volt a naplóban: „D. D. 12500 frank adományt kapott egész váratlanul egy ismeretlen adományozótól.“ — Szept. 2. „A. testvér, aki néhány nap előtt súlyosan megbetegedett, jobban van.“ — Szept. 3. „P. misszionárius egy nagyon megáldott

összejövetelet vezetett Tsao faluban, utána sokan mentek hozzá és beszéltek vele.“ — Szept. 4. „Rablók támadták meg W. falut, de N. misszionárius házat elkerülték.“

Igy egyeztek pontról-pontra a naplók. — Ez az ima hatalma, aminek ereje ezer mérföldre is kihat. Valaki, aki tudott imádkozni, megmondta Istennek Északamerikában a szükségeket és az áldásosó Kinában lehullott.

Hálával

tekintünk vissza karácsonyi ünnepeinkre és az évfordulóra. Karácsony előtti héten „Messiást váró lelkek“ címmel ádventi estét rendezett egyesületünk az Üllői-úti imateremben. December 21-én a rákospalotai leányotthonban, 22-én Budapesten 14 vasárnapi iskolánk számára hét helyen összevontan volt meleg és gazdag karácsonyfa-ünnepélyünk. Azután jött a Gyermekmenhely, az újpesti Vakok intézete és a Bábaképző intézet, 25-én pedig a Rókus-kórház öngyilkos osztálya. — Az egyre növekvő karácsonyi öröm jegyében folyt le anyaházunk karácsonyestéje Béthelben, több kedves budapesti vendég jelenlétében. Karácsony másnapján s újév napján ugyanitt bőséges szeretetvendégségünk volt. Karácsonyfaünnepélyek, szeretetvendégségek, ó-év esti imaórák voltak még az anyaházon kívül, de közvetlen az anyaház rendezésében Budapesten és környékén: Pestújhelyen, Kispesten, Pesterzsébeten és távolabb Szentendrén, Albertirsán, Pilisvörösváron, Kiskőrösön és Hódmezővásárhelyen. Az ünneplésnek ugyanezen alkalmait bőséges örömmel élték át négy diakonissza-állomásunkon: Nyíregyházán, a városban és az „Élim“ nyomorékgyermek-otthonban; Székesfehérvárott, Rákoskeresztúron és Pihenőpusztán, valamint ez utóbbi munkahelyein. — I. Ján. 3, 2—3.

ajkát, s nemsokára kitűnt, hogy ők is épen így vannak. Hosszas tanácskozás után megállapodtak abban, hogy Erzsikével együtt eljárnak a vasárnapi iskolába, hátha sikerül nekik is, megváltozni.

Elhatározásukat végre is hajtották. Megismerték és megszerették az Úr Jézust. Most ismét egyek, de nem a rosszban, hanem a jóban Erzsikével.

Jézus szeret . . .

Kit Ő szeret,
Jézus szeret,
Az nem busul,
Az felvidul
S boldog lehet.

És engemet
Szintén szeret.
Éj, nap ha jó,
Velem van Ő,
Híven vezet.

Képrejtvény.

A
levelezőnéni
póstája.

Kedves Gyermekek!

Nagy szeretettel üdvözöllek benneteket és azt kívánom: Bár adhatna az Úr Jézus az új esztendőben mindegyiteknek tiszta és boldog új szívet!

Gyermekeinknek!

A szeretet győz.

A newyorki pályaudvaron egy úr állott 6 éves leánykájával. Készt a vonatjuk s így a kis leánynak volt alkalmja arra, hogy jól megfigyelje mindazt a sok érdekes látnivalót, ami eléje tárult. Egyszer csak egyenletes lépteket hallott maga mögött. Hátratekintve egy erős, vadtekintetű férfit pillantott meg, akit hat rendőr kísért. Ez a férfi rablógyilkos volt. Előtte való nap ítélték el életfogytiglan tartó fegyházra s most kísérték el oda. Ez volt az utolsó utazás, amit életében tehetett. A kis leány hallotta, amikor otthon beszéltek a gonosztevőről és büntetéséről. Sokat gondolkozott azon, hogy milyen szomorú az, hogy ez a férfi nem hagyhatja el többé azt a körülzárt házat, nem utazhat többé vonaton, nem mehet sétálni, soha többé nem lakhat otthon, hogy olyan mintha élve eltemették volna. Mikor most váratlanul meglátta azt az embert, akire ez a rettenetes jövő vár, nem tudta levenni róla a tekintetét. Nagyon elszomorította őt a dolog. — Egyszerre a fogoly is reá nézett, de hirtelen el is fordult. A gyermek nézése azonban hatással lehetett reá, mert újból és újból feléje tekintett. Ki tudhatta, mi megy végbe ennek az embernek a szívében? Hirtelen hátat fordított a gyermeknek, mintha kellemetlen benyomások akarnak rázni magáról. A leányka azt gondolta, hogy megbántotta őt. Kiszabadította kezét apjából, egyenesen a fogolyhoz szaladt, oda simult hozzá és azt mondta: „Nem akartalak megbántani, szegény ember. Csupán szomorú vagyok miattad és az Úr Jézus is szomorú.” Ez csak pár pilla-

natig tartott. A rendőrök azonnal megragadták a gyermeket és visszavezették atyjához. A fogoly azonban megértette, amit mondott. Egész úton kísérték a gyermek szavai és szomorú tekintete, sőt cellájába is magával vitte ezt az emléket. A gonosztevő veszedelmes, vakmerő ember hírében állott és a fegyházban arra számítottak, hogy sok baj lesz vele. Őrei nem győztek csodálkozni, mikor épen az ellenkezőjét tapasztalták nála.

A foglyok között ő volt a legszerényebb, a legalázatosabb. Hónapok teltek el így és senki sem tudta kitalálni, mi okozhatta ezt a nagy változást. Végre a lelkész megkérdezte tőle. „Mikor ide hozták, a newyorki pályaudvaron reám nézett egy gyermek. Évek óta ez volt az első tekintet, amely hozzám szeretetről és részvevtről szólt. Ez a könnyörület megtörte a szívemet. Mikor elérzékenyülve elfordultam, oda jött hozzám a gyermek és ezt súgta: Szomorú vagyok miattad és az Úr Jézus is szomorú. A gyermek részvéte munkálta megtérésemet és hiszem, hogy az Úr Jézus is megkönyörült rajtam.”

A sárkányorvos.

Kína Pingtau nevű helységében a Siang folyó partján ült egy miszionárius néni és nézte a folyón úszó hajókat, csónakokat.

Egyszerre csak különös hang hallatszik: „Pang, pang, pang!” Oda nézett. A folyó partján négy ember visz egy kis nyitott kocsi és abban egy nagy, fekete fasárkányt. A sárkány nyitott szájában a fehér fogak vicsorítanak, a kiálló szemek

haragosan néznek. Egy sereg ember és gyerek megy a sárkány mögött, közben sípolnak, dobot vernek.

A kínaiaknál, ha valaki beteg, akkor ezt a sárkány-bálványt kihozzák a templomból és elviszik a beteghez. Leteszik a beteg ágyánál, a beteg családja leborul a bálvány előtt, elmondják neki a betegséget és segítségért könyörögnek a bálványhoz. Ha azt látják, hogy a beteg már nagyon rosszul van és félnek, hogy már a lelke is elszállt, akkor a sárkányt körülviszik a rokonokhoz keresni az elveszett lelket és közben lármáznak, dobolnak rettenetesen.

Amikor a misszionárius-néni ezt meglátta, megfájdult a szíve a szegény kínaiakért és azért mondja ezt el nektek, hogy imádkozzatok értük, hogy Isten világossága bevilágíthasson a szíveikbe és lássák meg azt, hogy a sárkány, amit ti is láhattok kint a játszótereken papírból, az nem gyógyíthatja meg a beteg testet, mert ha az áldott orvos, az Úr Jézus meggyógyítja a kínaiak beteg lelkét, akkor nem lesz szükségük többé a sárkányorvosra.

Isten szeme mindent lát.

Az utolsó padban ült a kis Ottó, a szomszédunk kis fia, aki gyakran meglátogatott bennünket. Egyik nap megint ájtott hozzánk éppen akkor, amikor egy fiatal hölgy volt nálunk látogatóban, aki az előtte levő cukros dobozból állandóan evett. Többször megkínálta a kis Ottót, aki azonban hősiesen ellenállt. „Az apám megtiltotta” — mondotta — „nem szabad vennem.” „De az apád nem látja” — mondotta a fiatal nő — könnyelmű módon. A kis fiú szemei tágranyiltak és komolyan mondta: „Nem tudod te, hogy Istennek lángszemei vannak és mindent lát?” Erre a fiatal nő megszégyenülve hallgatott el. Mit gondoltok, hol hallotta ezt Ottó? — Megsúgom nektek, a va-

sárnapi iskolában. De ő nemcsak hallotta, hanem az életében is megvalósította. Így tesztek-e ti is?

Egész szívvel adta.

„Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsen-géjéből.”

Ezt az Igét egy kis fiú is ismerte és megszokta, hogy kis gyermek kora óta aszerint cselekedjék.

Egy napon kapott tíz darab száz koronást. Azonnal elgondolta, hogy hogy fogja ő ezt a pénzt felhasználni.

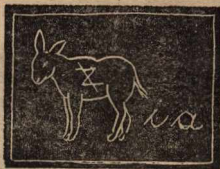
„Az első száz koronás az Uré” — mondotta — „a második apáé, a harmadik anyáé” és így tovább elsorolta egészen a kilencedikig. „Ez a százkoronás” — folytatta — „a Megváltóé.”

„De fiacskám” — mondta az anyja — „hisz te már az elsőt is neki adtad.”

„Igen” — mondta a kis fiú — „de az első az Úrnak jár, ezt pedig neki ajándékozom.”

És te hogy csinálod?

Képrejtvények.

A levelezőnéni póstája.

Kedves Gyermek! Az utóbbi időben szokatlanul kevesen írtatok. Bizonyosan az ünnepekre való készülődés foglalta el az időtöket. Most azonban, hogy újból kezdetét vette a megszokott régi életmód, az iskolai munka, — talán ismét felkerestek, régi ismerőseim, leveleitekkel. Várlak benneteket! A nyíregyházi leveleknek nagyon örültem.

Szeretettel üdvözöllek mindnyájatokat.

Gyermekek

A nap le ne menjen a ti haragotokon.

Feri és Pistuka nem hiába voltak az Úr Jézus követői, úgy is szerették egymást, mintha édes testvérek lettek volna.

Történt azonban egy napon, hogy Pistuka rálépett Feri új cipőjére. Rögtön érezte, hogy bocsánatot kellene kérnie, de mégsem tette meg. Másnap, édes apjától pénzt kért fűzetre, de a szegény munkásnak nem volt pénze. —

Majd szombatön lehet, most nincs — mondta. Pistuka nagyon szomorú lett, már előre látta a tanító bácsi szigorú arcát, de egy remény-sége volt. Hányszor segített ilyenkor rajta Feri, hátha most is ad. Pistuka oda is ment hozzá, de Feri telkében ott volt a harag és bosszúállás és nem adott, „azért sem!”

Pistukának tényleg nagy baja lett abból, hogy nem volt meg a fűzete. Feri ekkor már bánta, amit tett, de nem akart megalázkodni. Pistuka szíve pedig megtelt gyűlölettel s megállapította, hogy Feri nagyon, nagyon gonosz. Nem is mentek együtt haza, kerültek egymást. Másnap az a hír jött, hogy Pistukát betegen a kórházba szállították. Feriben ekkor már megszólalt a lelkiismeret szava s elhatározta, hogy ha Pistuka meggyógyul, jóvá tesz mindent. Hanem a dolog nem így történt. Napról-napra rosszabb hírek érkeztek Pistukáról, amelyek nehéz vádként nehezedtek Ferire. Úgy érezte, hogy ha nem tud Pistukától bocsánatot kérni, örökre vádolni fogja őt a lelkiismerete. El is ment Pistukáékhoz, de senki sem volt otthon. Egy nap nem bírta tovább, elment a kórházba, de

Tudakozzátok az Írásokat!

Jan. 15. Márk 4: 21—41. Az Isten országának törvényei vannak, amelyeket nem lehet megkerülni, vagy büntetlenül megszegni. Egyik törvény az, hogy ott mindenek napvilágra kell jönnie s a világosságban megállnia. A másik törvény az, hogy senki sem követelhet anélkül, hogy ő is ne adna valamit. A harmadik az, hogy Isten országa élet, amely nő és fejlődik. S Jézus az Isten országát nem csak szavakkal magyarázza, hanem cselekedetekkel is. Azokkal is megmutatja, hogy Őneki teljes hatalom adatott mennyen és földön.

Róma 5: 12—21.

Jan. 16. Márk 5: 1—20. Jézus szemében egy emberi lélek drágább a föld minden javainál. A disznónyáj elpusztulhat, de az ördögtől megkötözött emberi léleknek meg kell szabadulnia. De az emberek nem így gondolkoznak. Mit bánták ők felebarátjuk nyomorúságát! De bezzeg a disznáikat sajnálják! Csak menjen innen ez a Jézus, ha nekik ilyen kárt okozott! Hanem a meggyógyult ember mindig vele akarna lenni. De az ő feladata a bizonyosítésvés, Ez is az Isten országának törvénye.

Ésaías 6: 1—6.

Jan. 17. Ján. 2: 1—11. Jézus annyira egy az Atyával, hogy egyedül az Atya akaratát ismeri el minden cselekedetének zsínórmértékéül. Még földi édesanyjának sem szabad beleszólnia abba, hogy ő mikor vagy hogy mutassa meg isteni, segítő hatalmát. Mindennek kivárja az óráját, s ez az az idő, amelyben az Atya indító szavát megérti. Ez az „Ő órája.“ S nem csak a kedélyes családi ünnepen való jötekony csodatevésnek az óráját fogadta el az Atya kezéből, hanem a legnagyobb szenvedések óráját is. (Ján. 12, 27.) „Ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen.“ (Luk. 22, 42.)

Róm. 12: 7—16; Ján. 1: 43—51; I. Kor. 2: 6—16.

Jan. 18. Zsolt. 4. Isten gyermekei nem kerülhetik el a szenvedéseket, sokszor jutnak nehéz helyzetbe, szorongatásba. De kétségbe sohasem eshetnek, mert meg van az a nagy bizonyosságuk, hogy Isten meghallgatja kiáltásukat, s kiszabadítja őket, mikor a szenvedésekkel elérhet a maga szent céljait. Ne zúgolódjál tehát Istennek gyermeke, ha szenvedések tüzebe jutottál, ne haragudjál, ne vétkeszel, hanem csillapodjál le és bízzál, s olyan lesz a te öőmed és békességed, mint a mély folyóvíz. Olvasd II. Kor. 1: 3—7, s bizd reá magadat a vizsgáltság Istenére.

Róm. 6: 1—11.

Jan. 19. Márk 5: 21—43. Jézus telve van isteni erővel, amely gyógyít és elevenít. De ez az isteni erő a hitnek az érin-tését várja, hogy kiáradjon és hasson. A beteg asszony alázatos hite, amely Jézusnak csak ruhája szegélyét merté érinteni, elengedő volt ennek az isteni erőnek a kiváltására. Jaurist is csak úgy szabadíthatja meg mélységes fájdalmából, ha az hinni

tud. „Ne félj, csak higgy.“ S a hívő alya visszakapja gyermekét. Talán te is, kedves olvasóm, vesztettél már szeretett gyermeket, szűlőt vagy testvért? Ne félj, csak higgy és visszanyered. Nem úgy, mint Jauris, ebben a földi életben, mert erre a csodára csak mint jelre volt szükség, hanem az örökkévalóságban. A jel neked is szól: higgy! Róm. 9: 12—23.

Jan. 20. Márk 6: 1—13. Az ujjá nem született, tehát testi ember, csak testi szemével néz s csak a külső dolgokat látja. Mit látott Jézusban? Azt, hogy egyszerű, hozzájuk hasonló embereknek a fia. Ő maga is ember, mint bárki más. Lelkének ragyogását nem tudta meglátni. Jézus ma még egyszerűbb külsőben jelenik meg az emberek előtt tanítványainak, követőinek az alakjában. Csoda-e, ha testi szemek nem ismerik fel és nem fogadják be Őt? De ez nem mentés a hitetlenek számára. Isten beléoltotta az emberi lélekbe azt a tudatot, hogy neki vannak lelki szemei is, csak ki kell őket nyitnia s megláthatja Isten dicsőségét még a legegyszerűbb tanítvány bizonyosítésvés életében is, s megláthatja különösen az Isten igéjéből leghatalmasabban elősugárzó Jézus-képben.

Róm. 7: 7—25.

Jan. 21. Márk 6: 14—29. Heródes példája rendkívül tanulságos, olyan ember ez, akinek szívet nem hagyta érintetlenül a Keresztelő János bizonyosítésvés. Örömet hallgatta őt és sok dologban követte. De nem követte a legfőbb dologban, abban, hogy szívet igazán kitérta volna Isten előtt, s befogadta volna Őt az életébe. S mivel nem tette meg ezt a döntő lépést, nem tudott megállni a kísértés órájában. Eljött az „alkalmatos nap,“ amikor a sátán teljesen védtelenül találta és hatalmába ejtette. Belévitte a bűnbe s aztán a lelkiismeretfurdalásba, végül a pusztulásba. Saj annak, aki örömet hallgatja az igét, de csak kelleme szórakozásképen, nem pedig azért, hogy életté váljék benne!

Róm. 8: 1—11.

Jan. 22. Márk 6: 30—44. Jézus sokszor külön hívja az ő tanítványait: „Jertek el csupán ti magatok.“ (31. és 32. v.) Van számukra mondanivalója, ami nem való a kívülvalóknak, azok meg se értenék. De épen a sokaság megkeresésére, tanítására, testi és lelki megsegítésére neveli őket. Adjatok nekik ti enniök. A tanítványok feladata a még távolállók lelki táplálása. Nincsenek magukra hagyatva ebben a munkában. Jézus adja a lelki kenyert, Ő maga a lelki kenyér, nekik csak osztogatniök kell, amit maguk is úgy kaptak. S az Úr Lelkének erejében osztogatott lelki táplálék meg van áldva, soha el nem fogy, mindenkinek elengedő.

Róm. 8: 12—23.

Jan. 23. Márk 6: 45—56. Mily szomorú, hogy a tanítványok, dacára, hogy csak most látták a kenyerekkel tett csodát, mégis nem okultak, amikor bajba jutottak, nem csak hogy nem hívták segítségül Jézust, hanem

mikor Ő közeledett felénk, még csak meg sem ismerték, hanem megrémültek tőle. Hányszor vagyunk mi is úgy, hogy mikor bajunkban az Úr segíteni akar rajtunk, de talán nem úgy, ahogy mi azt elképzeljük, akkor nem ismerjük föl az Ő segítő kezét, hanem a segítséget újabb bajnak gondoljuk és még jobban megrémülünk. Tanuljuk meg már, hogy az Ő gondolatai nem a mi gondolataink, s a mi útaink nem az Ő útjai. (És. 55: 8.)

II. Kir. 5: 1—19.

Jan. 24. *Máté 8: 1—13.* A belpoklost is, a ki sajátmagának, s a századost is, a ki szolgájának keres gyógyulást Jézusnál, a bátor és határozott hit jellemzi. Egyik sem kételkedik abban, hogy Jézus tud segíteni. S ez az, aminek Jézus legjobban örül, amire legszívesebben felel. Adjunk mi is dicsőséget a mi Megváltónknak ilyen bátor, rendületlen hittel, s akkor mi is tapasztalni fogjuk, hogy Ő tud és akar segíteni.

Róm. 12: 17—21; Ján. 4: 5—14; Róm. 1: 13—20.

Jan. 25. *Zsolt. 5.* Azt már az ótestamentomi zsoltáriró is tudta, hogy Isten megoltalmazza és megsegíti azokat, akik Őbenne bíznak, s azért teljes bálorsággal és hittel tud hozzá kiáltani nyomorúságában. De az még nem volt előtte világos, hogy ellenségeinket nem átkozni kell, hanem imádkozni értük. Ezt a titkot csak Jézus fődte föl az emberek előtt, nem csak tanításával (Máté 5, 44.) hanem példájával is. (Luk. 23, 34.) S áldozati halálával lehetővé tette, hogy a bűnt gyűlölő szent Isten megbocsásson a bűnbánónak és kegyelmébe fogadja.

Róm 8: 24—30.

Jan. 26. *Márk 7: 1—23.* Isten előtt semmi sem utálatosabb, mint a képmutatás. Aki külsőleg jónak, igaznak, vallásosnak mutatja magát, belseje pedig tele van bűnnel, álnoksággal, hitelenséggel, ez jobban elzárja lelkét Isten Lelkének hatása elől, mint a legádázabb gonosztevő. A látor a keresztfán megtér, s ma is térnek meg rablójalkosok, de a farizeusok nemzedéke hidegen, keményen megy el a megfeszített Krisztus mellett, s így Isten haragja marad rajta. Óvakodjunk a farizeusok kovászától, még a legcsekélyebb mértékben is! Legyünk igazak és őszinték Istennel és emberekkel szemben.

Róm. 8: 31—39.

Jan. 27. *Márk 8: 1—21.* Milyen nagy gonddal és türelemmel tanítgatja Jézus az Ő tanítványait! A multkori kenyér-csodából nem okultak, most megismételték ezt a csodát, mint ahogy a jó tanító mindaddig ismételteti tanítványaival a meg nem értelt leckét, míg jól meg nem tanulják. Csak-hogy a tanítványoknak nem a feje kemény, hanem a szíve. Nem a tudatlanságuk a bajuk, hanem a hitelenség. Ez fáj Jézus-

nak akkor és ez fáj ma is az Ő tanítványaival.

Róm. 9: 1—13.

Jan. 28. *Márk 8: 22—9: 1.* A természeti ember nem ismerheti Jézust mindaddig, míg meg nem tér, míg tanítványává nem lesz. Neki Jézus legfeljebb nagy próféta, egyenrangú Keresztelő Jánossal és Illyéssel. Csak akkor tudja meglátni Jézus igazi mi-voltát, ha Jézus már megnyitotta lelki szemeit. De sokszor még az ujjászületett ember is sok dolgot ferdén lát. Jézus újabb és újabb érintésére van szüksége, hogy minden világossá legyen előtte. Egészen össze kell törnie régi lényének, egészen el kell vesztenie régi életét, hogy megnyerhesse a maga teljességében az újat. S ez sokszor fájdalmas bukásokon keresztül történik, mint Péternél.

Róm. 9: 14—24.

Jan. 29. *Márk 9: 2—13.* A zsidók közül nagyon sokan voltak, akik tisztelettel gondoltak Mózesre és Illyésre, s hivatkoztak azokra a törvényekre, amelyeket Isten Mózes által adott nekik, de akik Jézust mégis elvetették, s nem tudták benne fölismereni azt, akire pedig Mózes és a régi próféták is rámutattak. Itt a megdicsőülés hegyén Isten megmutatja a tanítványoknak, hogy az Ő-szent Fia milyen benső összeköttetésben van Mózesrel és Illyéssel. de megmutatja azt is, hogy Mózes és Illyés bevégezték a maguk munkáját, nekik el kell tűnniök. Jézus az egyedül, aki megmarad, akit mindig látnunk kell és pedig teljes dicsőségében.

Róm. 10: 1—17.

Jan. 30. *Márk 9: 14—32.* Mily jó volna, ha minden hitlen ember elismerné, hogy a hitelenség a legnagyobb bűn, s így kiáltana föl: „Légy segítségül az én hitelenségemnek!” Ez már tulajdonképen az első lépés a hithez, mint ennél az aiyánál is, aki bár félve és remegve, de már azt is merte mondani: „Hiszek, Uram!” A hit, bármily kicsiny is, ha igazi, növekedhétik, mert élet van benne. S Jézus növelni akarja a hitet, szeretettel, de dorgálással, szigorúsággal is, ha kell. (19. v.) Akarod, hogy hited növekedjék? Ne vedd meg az Úr dorgálását!

Jer. 9: 22, 23.

Jan. 31. *Máté 20: 1—16.* Az üdvösséget Isten ingyen kegyelméből kapjuk meg, a Jézus érdeméért. Magunk tehát nem járulhatunk hozzá a saját érdemünkkel. Nem állhatunk követelőzve Isten elé, hogy én ennyit és ennyit érdemlek, én többet érdemlek, mint más. Ha több kegyelmet veszünk, mint mások, az sem a mi érdemünk, mert Isten az alázatosoknak adja az Ő kegyelmét. (I. Pét. 5: 5.) Az a legnagyobb kegyelem, ha meg tudtuk látni a saját teljes érdemellenségünket, és azt, hogy minden, de minden csak kegyelem.

I. Kor. 9: 24—27; Lukács 10: 38—42; Fil. 1: 27—2: 4.

Vargha Gyuláné.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő.

„Fébé” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának nyomása. Piliscsaba—Klotildtelep. Felelős vezető: Fekete Géza.